

ÚJLAKI HANGOK

AZ ÚJLAKI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

XI. évf. 6. szám

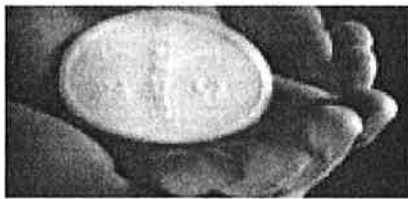
2006. JÚNIUS

Június 18. Úrnapija

„Maradj velünk, Urunk Jézus, mert esteledik”.

*Te, aki az Atya dicsőségének örömteli világossága vagy,
Aki nem ismered sem a sötétséget, sem a naplementét,
Továbbra is légy isteni Útitársunk,
Aki elkíséri a keresztény népet
A világ és a történelem útjain,
Korunk árnyai és nyugtalanságai közepette,
Útavaló a zarándokúthoz,
Az egész emberiség számára a halhatatlan élet élő reménysége,
Te, aki élsz és uralkodol mindörökkön örökké. Ámen.*

II. János Pál pápa

Június 4. Pünkösd

Emberek, akik értik egymás nyelvét

„Hát nem mind galileaiak, akik itt beszélnek? Hogyan hallhatja hát őket mindegyikünk a saját nyelvén?” (ApCsel2,7-8)

Bajunk van a kommunikációval. Bár mindannyian magyarul beszélünk, az az érzésünk, hogy elvesztettük a megértés képességét. Professzionálisra fejlesztettük az információközlést, de nem értjük meg egymást. Hiába van zsebünkben a mobil, hiába a lehetőség korlátlan internethasználatra, e-mail és sms mindhiába, nem értjük egymás szavát, elbeszélünk egymás mellett. Ezt tapasztaljuk nemcsak a világban, hanem sokszor hívő testvéreink körében is. Sokszor a legnagyobb jóindulattól vezérelve cselekszünk, és nem értjük, hogy a másik hogy lehet oly értetlen.

Pünkösd a helyreállított kommunikáció ünnepe is, újjászületésünk napja a Szentlélekben. Bár ott van bennünk a test meghasonlottsága: „valójában nem is én cselekszem, hanem a bennem lakó bűn” (Róm 7,17), a Szentlélek által bennünk munkált hit révén mégis kapcsolódhatunk az isteni valósághoz. Ahol Isten Lelke az ember befogadókészségével találkozik, ahol az ember lelke vágyódik Isten Lelkére, ott megtörténik a csoda: „Isten temploma” (1Kor 3,16) leszünk.

Jézus Krisztus egyháza nem emberi megfontolás, módszerek és szervezés útján jön létre (még ha ezek szükségesek is), hanem a Szentlélek kezdeményezésére, embereket megragadó hatalma révén. Az emberek bátorságot nyernek arra, hogy keresztényekké legyenek – szavukkal, tetteikkel egyaránt.

Kérjük újra az önmagát ajándékozó Lélek adományait, melyekből minden kibontakozhat! A Szentlélek az a kapocs, aki Istenhez köt bennünket, ugyanakkor őbenne fordulhatunk embertársaink felé. És akkor újra érteni fogjuk egymást. *H. Z. E.*

Június 11. Szentháromság vasárnapja

A plébániánkkal együtt jubiláló szobor

A Szentháromság az Isten teljessége. Ábrázolása valójában lehetetlen, az ember azonban mégis lelki igényt érzett rá, hogy nagy bajában a képileg is megjelenített Szentháromsághoz fordulhasson segítségért. A fantáziának tág teret engedő barokk kor a tömegpusztító pestisjárványok megfékezéséért könyörgött Istenhez és formálta meg kőből a Szentháromság képét. Ezeknek az alkotásoknak a talapzatát rendszerint szentek szobrai veszik körül. Környékünkön áll egy ilyen szoborcsoport a várbeli Szentháromság téren, egy másik az óbudai Szentlélek téren, a harmadik pedig plébániánk területén, a Zsigmond téren.

Ez utóbbi, a „mi szobrunk”, Budapest legrégebbi köztéri szobra, melyet elsőként állítottak fel a török uralom után – igaz, nem mai helyén, hanem a budai várban. 1691-ben pusztított a pestis, a fogadalmi szobor azonban csak 15 évvel később, 1706-ban került felállításra. (Az újlaki Pálfi plébános szerint Kollonics érsek adományaként, vö. *Historia Domus II.*, 90.) Szobrásza Bernardo Feretti, építésze Venerio Ceresola, kőfaragója Vogl Konrád volt. Felállítása után néhány évvel, 1710-12-ben újabb pestisjárvány dült, és a budaiak, újabb, díszesebb Szentháromság-szobrot készítettek Ungleich Fülöppel és munkatársaival, a régit pedig a magisztrátus Újlakra vitette.

„Lehozatván közvetlenül a Bécsi-út mellé állították, igen szerencsétlenül ép az Ürömi-utcán nagyobb záporok alkalmával nagy erővel lezúduló víz útjába, honnan csak 1857-ben került kissé odébb, a mai helyére. A tizennyolcadik század folyamán ez a szobor az egyetlen jámbor alkotás Újlakon, melynek Hausrucker András bőkezűségéből alapítványa van. Szüksége is volt rá nagyon, mert a laza homokkőből készült, az idő viszontagságainak nagyon kitett műemléket már akkor szüntelenül tatarozni kellett.” (Szokolay, 53k)

Elképzelhető, hogy a budaiak éppen az anyag minősége miatt készítették inkább egy új szobrot. A Zsigmond térére mindenesetre tavaly megint ráért egy felújítás, melyet a Budapest Galéria megbízásából Szomolányi Péter szobrász-restaurátor irányított (lásd Jobbágy Éva tudósítását az ÚH 2005. októberi számában). Ha arrafelé járunk, érdemes megállni a jubiláló szobor mint helytörténeti emlék előtt. És még sokkalta érdekesebb leborulni lélekben a mindenható Szentháromság előtt, akiben nemcsak pestisjárvány idején bizakodhatunk.

Szaszovszky József

Nemhalak

2001-ben pár fiatal úgy gondolta, alakíthatnának egy bandát. Egy olyan bandát, melyben mindenki nagyon jól érzi magát, megismerhetik egymást, együtt kirándulhatnak, beszélgethetnek, nevelhetnek, játszhatnak, imádkozhatnak.

Először Ildi és Mariann birkózott (meg) velünk, akik akkor még nem tudták, mire vállalkoznak. Elég vidáman és hangulatosan teltek el az órák és hónapok, amiket együtt töltöttünk, de aztán egyéb elfoglaltságaik miatt sajnos nem tudták tovább folytatni a vezetői munkát. Három kedves Mákvirág, Emese, Vera és Matyi hálistennek szívesen elvállalta, hogy a vezetőink lesznek és a jó irány felé terelnek minket.

Mi természetesen örömmel fogadtuk őket. Eleinte azért eléggé feszült volt a hangulat, de azóta lassan és biztosan haladunk a jó közösség felé. Folyamatosan jöttek hozzánk új tagok, aminek nagyon örültünk, mert egyre többen lettünk.

Körülbelül kéthetente gyűltünk össze. Első táborunkat 2003-ban tartottuk Mohorán. Felejthetetlen élmény volt. Akkor még Anna és Márk is erősítette a csapatot. A nevünket is ott szavaztuk meg véglegesen. Hogy honnan jött ez a név? Még régen Ildi csinált egy kirándulásra hal formájú jelvényeket, ami ugyan nagyon tetszett mindegyikünknek, de még nem választottunk magunknak nevet. Újlakon azonban valahogy elterjedt, hogy Halak vagyunk, és így emlegettek minket. Amikor mi is meghallottuk, szoltunk, hogy mi nem Halak vagyunk. Nem Halak – ez ránk ragadt, és végül mi magunk is e mellett döntöttünk.

Azóta már a harmadik táborunkon vagyunk túl, ahová egy új tag, Gyula is jött velünk. Ott szövődtek, bontakoztak ki igazán a barátságok, összetartozások. Ebben az évben bevezettük, hogy mindig valaki másnál leszünk szombatunként, ez egyelőre kissé akadozva megy, de majd csak beindul. Néha külön közit tartanak a lányok és külön a fiúk. Próbálunk sokat segíteni Újlakon: a nyári napközis táborban, farsangokon, locsolóbálon, játékonysági esteken színdarabokat adunk elő (ami néha fergetegesen jól sikerül...), díszítünk, teaházat csinálunk – mindezt nagy élvezettel.

Nekünk nagyon sokat jelent ez a közösség, szeretünk együtt lenni. Újlak és azon belül a Nemhalak a legjobb hely, ahová csak kerülhetünk! Köszönjük vezetőink és a többi közösség szeretetét és példamutató magatartását!

Szeretettel várunk minden 13 és 16 év közötti fiatal, aki szívesen csatlakozna hozzánk!

*Barbi, Zita, Emese, Panka, Ipszi,
Kata, Betti, Anuő, Barna, Miső*

Varsányi Ferencné Vékony Erzsébet

Újlaki arcok

Ő is azok közé tartozik, akik eljártak a vasárnapi misére, és ezzel nagyjából ki is merült az egyházzal való kapcsolatuk. Nem az Istennel, persze, de hogy Jézus szeretetközösségbe hívta tanítványait, az a mai idők életében sokáig elhallgatott dolog maradt. Így Kiskállói Eliza is csak az utóbbi időben csatlakozott az újlaki nyugdíjasklubhoz, jött el templomi nagytakarításra, vett részt műsoros esteken, melyeken még aktív szerepet is vállalt: saját verseiből adott elő, melyeket a fenti művésznéven jegyez.

„Eliza néni” ugyanis Kiskállóban született 1934-ben, hét gyermek közül a hatodiknak. Első négy testvére még édesapja korán meghalt első feleségétől született. Nem volt könnyű az élet a kétszobás falusi házban (volt egy „nagyház” meg egy „kisház”), petróleumlámpa mellett. Hát még amikor az édesanya, a második asszony is meghalt. Bözsike addigra éppen hat osztály végzett el – ettől kezdve pedig a háztartást és a házkörüli teendőket végezte otthon.

Négy év múlva szinte menekült hazulról a távoli fővárosba, ahol ipari tanuló és kollégista lett. Amikor végzett, a honvédségnél kapott műszerési állást. Közben albérletről albérletre vándorolt, talán ez is közrejátszott abban, hogy hamar igent mondott kérésének. 54-ben esküdtek a Fő utcai görögkatolikus templomban, utána a jó Holczinger néni adta ki nekik a nyári lakot Pesthidegkúton.

Zoltánka 55 őszén született; apja, Zoltán 56 őszén aktívan részt vett a harcokban a Kinizsi utca környékén. Életjelet a következő márciusban adott először, Svájcban, addig maradt a bizonytalanság. A gyermekével egyedül maradt anya legalább őszintén mondhatta a hitetlenkedő nyomozóknak, hogy nem tud semmit. Munkahelyéről azért persze kitétek. Szerencsére a Fővárosi Villamosvasút alkalmazta takarítónak, így ki tudta fizetni a bölcsődét és az albérletet. Közben megtudta, hogy férje Svájcban újabb családot alapított.

Eliza műszerésszé avanszált a Villamosvasútnál, majd a postánál kapott állást. Vasárnap estétként Hétfői Híreket árult. Végre sikerült befizetnie egy saját lakásra, az Árpád fejedelem útján. Nem sokkal odaköltözésük után férjhez ment egy szintén elvált emberhez, Varsányi Ferenc villanyszerelőhöz. Ez az ember 56 után nehéz börtönéveket élt át (Darvas Iván cellatársaként is), az elszenvedett fizikai inzultusok – melyekről csak 20 év múlva számolt be – elsősorban lelkileg nyomorították meg. Ő, aki hittanos gyerekként Mindszenty plébános úr tanítványa volt, idős korában kifordult a templomból, ha felesége kedvéért olykor átlépte a küszöbét. Másfél évtizedes súlyos betegeskedés, hosszas ápolás után halt meg 2005-ben. „Hogy megyek fél lábbal az Úristen elé?”, kérdezte egyszer szorongva.

Eliza ajándékboltban, majd az ORFI gondnokságán dolgozott, közben iskolába is járt. Meg templomba is, leginkább titokban. Fia még középiskolásként nagy nehezen útlevelet kapott apjához – vissza már nem jött. Ebből annyi jó származott, hogy amikor Elizát 1985-ben súlyos baleset érte, fia fizette azt a müncheni gyógykezelést, melynek során legalább az egyik szemét megmentették. A viszontagságok hatására mély lelki válságban került, vigaszért pszichológushoz járt – meg persze templomba.

Lelki erőforrás volt számára a versírás is, már gyermekkorra óta. Piromkodva vallja be, hogy naiv falusi lányként Pestre felkerülve még Rákosi elvtársat is képes volt dicsőíteni. 1989-ben egy antológiában nyomtatásban is megjelentek művei. Az alábbi strófa egy újonnan született versből való:

*Küldetésed van! Itt a földön élted
folytatása a hatalmas világmindenségnek.
Porszem vagy, hegykő, koldus - vagy király,
Isten csodás világa tevéled jobbításra vár!*

feljegyezte Sz. J.

Újlaki zarándoklat

Plébániánk és templomunk jubileumi évében május 20-án reggel zarándoklatra indultunk András atya vezetésével. A régi zarándoklatok emlékét idézve János atya is velünk tartott. Úticélunk a Prohászka-év alkalmából Székesfehérvár, a Mária-kegyhelyként ismert Bodajk, és Gyula atya plébániája, Mezőfalva volt. A hűvös reggeli időt lelkesedésünk ellensúlyozta.

Székesfehérvárra érkezve Spányi Antal püspök úr fogadott minket nagy szeretettel. A Prohászka Ottokár emléktemplom Jó Pásztor kápolnájában koncelebrált szentmisén vettünk részt. Szentbeszédében a püspök atya méltatta Szent István, Szent Imre és Prohászka Ottokár történelmi jelentőségét magyarságunk fennmaradása szempontjából. A nagy püspökre emlékezve arra hívta fel a figyelmet, hogy keresztény életvitel nélküli emberekkel nem lehet a társadalom problémáit megoldani. A szentmise után a templomban tisztelettel adóztunk Prohászka püspök síremléke előtt. A templom mellett állították fel a Károlyi-kertben egykor ledöntött Prohászka-szobrot, a szoborcsoportból csak a püspök alakja maradt meg. A püspök atya elmondta, hogy ma is méltatlanul bánnak a gondolkodásában korát jóval megelőző püspökelődjével, amikor is a budapesti Holokauszt Múzeumban mint a holokauszt elindítóját tartják számon. A történelmi ismeretekkel nem rendelkező nemzedékeket könnyű megteveszteni, pedig minden kor emberének olyan példaképre lenne szüksége, amilyen Prohászka püspök volt. A templom másik oldalán található Kaszap István sírja, a sok hálátábla emlékeztetett, hogy mi is fordulhatunk hozzá ügyesbajos dolgainkban.

Ezután a püspöki palotába vitt utunk, mely copf stílusban 1780 és 1803 között épült. A falakról a püspök-elődök néztek le ránk a festményekről a palota „beimádkozott” légkörében, ahogyan ezt egyik zarándoktársunk kifejezte. A püspök úr vezetett végig minket, a kápolna meghitt hangulatában emlékezett Prohászka püspökre, akit sokszor késő éjszaka is térdeplőjén imádkozva találtak az Oltárizsentség előtt.

Ezt követően a palotával szemben lévő, az egykori ferences rendházból átalakult Egyházmegyei Múzeumba kísért át min-

ket a püspök atya, rábízva minket Katalin tárlatvezetőre, aki nagy lelkesedéssel kalauzolt bennünket először az állandó kiállításra összegyűjtött kegytárgyak – kelyhek, úrmutatók, keresztetek, miseruhák – között. Ezeknek gyűjtését annak idején Shvoy püspök úr szorgalmazta. Majd a Spányi püspök úr megbízásából megrendezésre került „Prohászka püspök az emberért” kiállítást néztük meg. Itt a nagy püspök beszédeiből, írásából való idézetek vezetik végig a látogatót. Személyes tárgyai, kopott reverendája, pénztárcája, esernyője viselőjének egyszerűségéről tanúskodik. Magas írópultjánál állva dolgozott. Teológiai, filozófiai munkássága mellett szociális problémákkal foglalkozott. Kiemelkedő szorgalmát, „tanbuzgalmát” már diákkori érteítői is kiemelik.

Zarándoklatunk következő állomása Bodajk volt. A Segítő Szűz Mária templom plébánosa gondos szeretettel fogadta csoportunkat ezen a legrégebbi magyar zarándokhelyen, ahol Szent István királyunk többször is járt. A főoltárkép ugyanannak a passzai kegyképnek másolata, amelyről a mi templomunk kegyképe is készült. A kép szemlélése imára indított bennünket, hogy Mária közbenjárására az Úr a benne bízóknak adjon ismét erős hitet, ne bűneink súlyát nézze, hanem azon szent magyarok érdemeit, akik egykor e szent helyen előttünk jártak. Csodálatos tavasi környezetben mentünk fel a templom közelében levő kálváriára, melyet Bodajk neves szülőtte, Spányi Béla – András atya rokona – többször is megfestett. A kálvária keresztjének tövében felszállt énekünk: „Királyi zászló jár elől, keresztfa títka tündököl...”

Mezőfalvára érve Gyula atya kitörő örömmel fogadott bennünket, és étellel, itallal vendégül látta a fáradt zarándokokat. Az itteni templom Magyarok Nagyasszonya titulusú, mint ahogy másik három falujában is „Máriás” templom van. Méltán érezhettük magunkat „Mária kötényében”, ahogy ezt fehérvári tárlatvezetőnk mondta. Itt, a mezőfalvi templomban búcsúzóul elimádkoztuk a loretoi litániát, hálát adva ezért a tartalmas szép napért, hogy kizarándokolva önmagunkból újra kissé jobbakká válhattunk.

Keglevich Lászlóné

Lelekgyakorlat Leányfalun

„A megtérés teljesen Istenre hagyatkozás. Ha az ember elfeledi Istent, rosszabb lesz, mint az állat. Hol lehet ezt lemerni? A mai ember közömbösségében. Ne tiltsuk meg magunknak, hogy a Szentlélek segítsen! Az Atya és a Fiú közti szeretet a Szentlélek. Ezt ünnepejük Pünkösdkor. A »létátömlesztést«, amiben fölösleges az erkölcs szabályairól beszélni. Ne moralizáljunk, hanem a szeretetben haladjunk előre.” Csak néhány gondolat Kercza Asztrik ferences atya előadásából, aki május 26. és 28. közt 24 újlakinak tartott lelekgyakorlatot a leányfalusi Szent Gellért lelekgyakorlatos házában. Páratlan humorral, éleslátással, okossággal és bátorsággal beszélt a megtérésről, a hét ajándékról, az egyházi közösségről, majd a hierarchiáról, a liturgiáról és egyházzeneiéről, az utolsó napon pedig a szeretetességről, a házasságról és a papságról. És sok egyébről is, fűszerezve színpadi komédiának is beillő remek jelenetecskével. Egy hétre is elegendő téma; mégis mindig volt türelme újra és

újra elmagyarázni a sokszor magasan szárnyaló gondolatmenetet. Közben csodálatos zenéket hallgattunk meg, az egyik lemezen maga Asztrik atya trombitált... Játszik mindenféle más fúvós hangszereken is, s búcsúzóul kézbe kapta Orsi gitárját, hogy egy vérszedsítő olasz dalt pengessen el bravúrosan. Karizmája és gyönyörű hangja szentmiséit is felejtethetlenné tette. Istennek legyen hála! Húsz oldalas jegyzetelésemből a későbbiekben is bőséggel lesz mit felidézni magamnak és azoknak, akik nem tudtak velünk jönni. Hiszen szomorúan kellett megállapítanunk, hogy bizony kevesen szakítottak időt erre a jubileumi eseményre. Akik ott voltak, lelekgyakorlatban és ismeretekben gazdagodtak, és egymást is jobban megszerették. Köszönjük Erikának és Gábornak, akik szívvel-lélekkel szervezték meg a hétvégét. A jelenlévők közül sokan egyet értettek abban, hogy váljék ez hagyománnyá, és tartsunk évente lelekgyakorlatot sok-sok újlaki részvételével.

Jobbágy Éva

Június 27.

Újlaki szentek: Szent László király

Nagy királyunk képmása templomunkban a diadalíven található a Magyarok Nagyszonyának hódoló magyar szentek között. Szent László különös helyet foglal el a magyarság történetében. Rajongásig szeretett királyunk a középkorban minden bizonnyal a legnépszerűbb magyar szent volt, még a török kiűzése idején is énekeltek róla a katonák, hozzá fohászokdaktak a csatában. Főleveníteni nagyságát és ismét példaként állítani a magyarság elé: ma idősebb, mint valaha.

Bátran állíthatjuk, hogy egy olyan komplex jelenségről van szó, ami nem magyarítható pusztán bátor vitézségével és igazságosságával, valamint erős hitével, de még a csodákkal sem, melyeket követően 1192-ben szentté avatták. Valószínűleg 960 éve született. Nagy csaták főszereplője már ifjúságában. Nem „csupán” a kunoktól védte hazáját, de meghódította Horvátországot és Szlavóniát is – a krónikás szerint „nem kapzsiságból..., hanem... őt illette az örökség”, s Erdélyt is ő építi be közigazgatásilag az országba. Ezek után bárki mondhatná, hogy nem meglepő, miért dicsőítették őt a magyarok. Csakhogy Lászlót jóval e sikerek előtt, mindössze 29 évesen kormányzójának akarja a nép!

Már 22 évesen főszereplője a cserhalmi (kerlési) csatának. Itt kezdődik el a László-legendárium folyama, amikor a súlyosan sérült királyfi egy magyar lányt elrabló kun vezér nyomába ered, s visszaszerzi tőle a becses zsákmányt. A történetbe több freskón pogánykori elemek is vegyültek, mint például a lovak párharca, ami azok táltos eredetére utal. Az eseményt a Thuróczi-krónikában, sőt a vatikáni Legendárium hat(!) miniatűrjén is megörökítették. Átköltve még Oroszországba is eljutott.

A Képes Krónikából tudjuk, hogy amikor Géza bátyját segíti Salamon király ellen Mogyoród környékén, látomása van: fivérének az Úr angyala tesz koronát fejére. Majd amikor körbejár a sereg előtt, a csipkebokorból menyét szalad föl lán-

dszáján, ami szerencsét jelez. Géza megfogadja, ha győznek, egyházat épít a Szűzanya tiszteletére azon a helyen. Meg is nyerik a csatát. Később a fivérek visszatérnek ugyanerre a helyre. Ekkor egy szarvas ugrik eléjük, szarvai közt gyertyákkal. A vitézek célba veszik, de az a Duna felé veszi az irányt, s eltűnik. László azonban nem szarvasnak, hanem Isten angyalának látta, a gyertyás agancsokat pedig fényes tollaknak. Ahol pedig a lába nyomát találták, ott épült föl a váci egyház.

Ugye nem nehéz párhuzamot vonnunk a Hunor és Magor mondával? Jól érzékelhető egyfajta párhuzam a pogány és a keresztény látásmód között, s ez a kettősség ott lebeg a történetek jelentős részében. Nem paradoxon, hogy éppen az az uralkodó, aki amikor csak tehet, visszavonult imádkozni, mintha királyi palástja alatt csempészte volna be a pogány mondákat a keresztény művészetbe.

Bibliai ihletésű történetek is fölbukkannak a László mondákban. Például amikor seregével pusztaságba jut, s katonáinak nincs mit ennie, innia. A király nem hiába könyörög az Úr irgalmáért: hirtelen szarvas- és bivalycsorda ballag feléje, sőt egyenest a sereg közepébe. Forrásvíz fakasztó képességét számos helynév őrzi.

Bizarr hagyományt dolgozott fel Arany János, amikor megírta a tatárok elleni 1345. évi harc történetét. Szent László maradványait Váradon őrizték. László király fejereklénye eltűnt az oltárról, s csak a győztes csata után került vissza, egészen áz-izzadva. A legenda szerint elment küzdeni övéért a csatába. Egy fogoly tatár mesélt egy óriási vitézről: fején aranykorona volt, feje fölött pedig szépséges asszony tündöklött koronával.

Vég nélkül folytatható lenne a László legendák sora és jó tulajdonságainak fölemlítése. Külön büszkeségünk, hogy élete és a vele kapcsolatos csodák szerte Európában nagy hatást tettek. Miért vajon? Sik Sándor szerint mert „állandóan kardja élén hordja az életét: minden pillanatban kész odadobni azt Egyháznak, hazának... mindennek és mindenkinek, akikben, amiben azt a két szentséget látja testet öltetni, amelyért élt: a magyar ügyet és az Isten ügyét.”

Újra föl kell hát fedeznünk őt, mert méltatlanul háttérbe szorult páratlan nagysága és kultusza, s nem ismerjük az egyre gyarapodó izgalmas kutatási anyagot sem, amely hozzá kapcsolódik. És akkor ismét lesznek közöttünk olyan kisfiúk, akiket Lászlónak hívnak, s büszkék lesznek nevükre.

Jobbágy Éva

A kenyérosztás krónikájából

I. A sértődések

Szerdán még minden rendben volt. A péknél zsákokba raktuk Richárddal a kapott maradék árut, a Batthyány téren kiosztottuk. Ami már bele sem fért a kocsiba, azért visszamentünk. A Szőlő utcai nővéreknél hiába csöngöttünk vele, végül a Miklós utcai máltaiaknál sikerült elhelyezni.

Nagycsütörtökön este kivételesen megint én voltam a soros. Kicsi a hely, sok a rekesz, néhány bennfentes ott szemezgette az árut előttünk. Még a pék se tudott megfordulni a saját raktárában. Bosszúsan ránk ripakodott. Úgy éreztem, nem ezt érdemeljük, sértetten visszaöntöttem az árut. Nagy zsákból, kisebb rekeszbe.

Az elhamarkodott reakció következménye a kenyérosztás beszüntetése lett. A több mint öt éve folyó akció dicstelen véget ért – szerencsére csak mintegy három hétre. Ezalatt a főnök megengesztelődött, így május eleje óta újra dolgozhatunk, újra elviharozhatjuk a maradék pék-árut a Batthyány téren türelmesen sorakozóknak. Meg persze a renitenseknek is, akiket kemény konfliktusok árán kell rávennünk a játékszabályok betartására, de ez már egy másik téma.

A tanulság: több alázatot. Köszönet a Gondviselésnek, hogy túlzott önérzeteskedésem csak átmenetileg fosztotta meg százvalahány segélyezettünket az ajándék élelemtől. Hogy továbbra is tehetjük, amit tenni tudunk, a legkisebbeknek.

II. A gyűrű

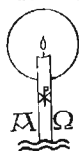
Tünde, a munkanélküli, pékáruért állt sorba a Batthyány téren. Amikor otthon kiöntötte batyujából az enivalót, aranygyűrű csillogott közöttük. Mint a mesében. A gyűrűbe gravírozott név: *Tünde*. Tündével fordult egyet a világ. Vannak még csodák.

Tünde, a másik, a fiatalasszony, alig akarta elhinni: férje jegygyűrűje elveszett a Batthyány téren, kenyérosztás közben. Amikor együtt osztottak, hiszen Tünde már évek óta járt időnként segíteni, az esküvő után pedig férjét is bevonta a munkába. Lepottyant a gyűrű, valamelyik kifli nyomában.

Tünde, a fiatalasszony, elkezdte keresni a gyűrűt, nem sok reménnyel. Tünde, a munkanélküli, a gyűrű gazdáját kereste, talán abban a reményben, hogy nem találja meg. Támadtak félreértések, voltak átmeneti kudarcok, de végül a két Tünde egymásra talált. Tünde visszaadta a megáldott gyűrűt Tünde férjének. Ajándékot a becsületes megtaláló, a munkanélküli Tünde nem fogadott el. Pedig még egy csodával is szegényebb lett.

Szaszovszky József

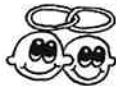
Családi események

A keresztség szentségében részesült:
május 14-én Fejérdy Samu Vilmos, 27-
én Petkovics Bence Mózes.

Örök hűséget esküdött egymásnak:

május 27-én Petkovics Zoltán és
Fodor Karolina.

Halottaink:

Majtényi József (80), Láncki János
(67), Körmendi Gyula (78), Csomor Flórián
(66), Baranyai Imréné (63), Juhász Jánosné
(84), Pál Ferencné (83).

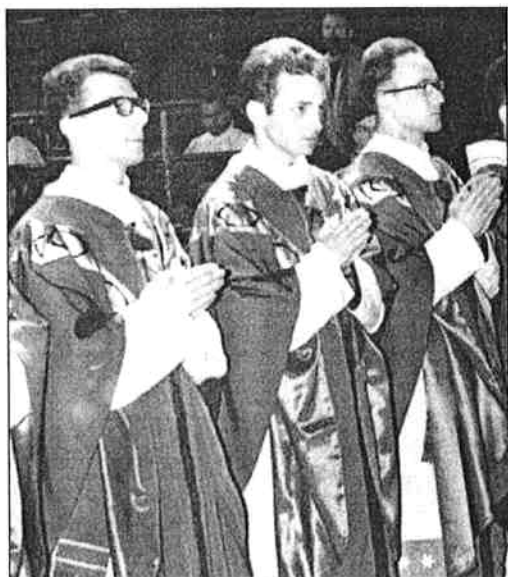
Isten áldja és éltesse

azt a három szolgáját, akik hatvan évvel ez-
előtt látták meg a napvilágot, a szeminári-
umban és a teológián együtt készültek a pa-
pi hivatásra, és együtt részesültek az egy-
házi rend szentségében 1969. június 15-én
Esztergomban (lásd képünket). A Gondvise-
lés bölcsessége és a főpásztor szándéka
folytán mindhárman Újakra kaptak megbí-
zást hosszabb-rövidebb időre, ahol megis-
merhettük és megszerethettük őket. Ők
hárman:

Müller György atya 1976-tól 2004-ig, hu-
szonnyolc éven keresztül volt újlaki káplán,
a plébánia lelke és mindenese. Jelenleg a
Haller téri Szent Vince templom plébánosa.
Május 16-án töltötte be hatvanadik évét.

Spányi András atya 2004 augusztusától Új-
lak plébánosa, a régebbi bő esztendőkkal
szemben ma már az újlaki hívek egyetlen
papja. Június 2-án hatvan éves.

Molnár Béla atya káplánként szolgált Újla-
kon 1990 szeptemberétől négy éven keresz-
tül. Jelenleg a pestújhelyi Keresztelő Szent
János templom plébánosa. Július 20-án lesz
hatvan éves.

Foglaljuk imáinkba születésük jeles évfordu-
lóját ünneplő papjainkat és kérjük Isten ál-
dását további tevékenységükre.

IGE-IDŐ

„Ne a bölcsességével dicsekedjék a bölcs, s ne az erejével az erős, és a
gazdag se a gazdagságával dicsekedjék, hanem aki dicsekedni akar, az-
zal dicsekedjék, hogy van benne értő lélek és ismer engem, mert én va-
gyok az Úr, és én kegyelemben, igazságban és hűségben kormányzom a
földet, ezekben lelem kedvemet - mondja az Úr.” (Jer 9, 22-23)

Kedves testvérek! Igazán találó a fenti szentírási rész manapság, amikor
a társadalom szemében az az igazán értékes, akinek van valamilyen külö-
nös tehetsége, vagy dúskál az anyagi javakban. Aki nem kiemelkedően
okos, erős, ügyes, gazdag, az nem tűnik fel, sokszor mintha ott se lenne
egy társaságban. Mi magunk is: észrevesszük-e egyáltalán azt, aki nem
hívja fel magára a figyelmet, és nem feltétlenül akar rögtön a középpontba
kerülni? Elszánjuk-e magunkat, hogy odamenjünk hozzá beszélgetni, vagy
a felszín alapján úgy gondoljuk, semmi érdekes nem lehet benne? Fölfe-
dezzük-e a másokban, vagy akár magunkban a rejtett kincseket? A jósá-
got, türelmet, szelídséget, az Isten képmását?

Jeremiás és később Pál is, arra biztat, hogy Istenben dicsekedjünk. Az-
zal, hogy Hozzá tartozunk, ismerjük Őt és értjük. Kaptunk Őt megérteni
képes lelket, de vajon ismerjük-e? Ismerni annyit tesz, mint személyes és
állandó kapcsolatban lenni. Vagyunk-e az Úrral ilyen viszonyban? Állandó
kapcsolat a rendszeres imaélettel és a szentségek gyakori vételével ala-
kulhat ki, és egyre mélyülhet. A mélyülés során egyszerűen csak már elmond-
hatjuk, hogy ismerjük Őt. No nem teljesen, de már elég jól.

Megtapasztalunk sok mindent, s figyelünk a szavára - például arra, hogy
kegyelemben, igazságban, hűségben kormányozza a világot, benne min-
ket is.

Nagyon fontos ez számunkra, hiszen hétköznapjainkban annyi igazság-
talanságot és hűtlenséget tapasztalunk köz- és magánéletünkben! Jó tud-
nunk, hogy a világ mégis kerek egész, hogy országunk jövője nem re-
ménytelen, s hogy saját életünk is biztonságban van. Ez a biztonság az is-
teni kegyelem.

Jülling Erika

Még egyszer a gráci vendégekről

Most már tényleg jönnek a gráciak, a pünkösdt követő hétfőjén, június
10-11-én. Fogadásuk nagyjából meg van tervezve, sokan közülünk sze-
mélyre szabottan is megtalálták már feladatukat a vendégfogadásban. Az
alábbi program már nem ismeretlen sokak előtt, de talán nem haszontalan
újra közzétenni. Bekapcsolódásra, segítségre akad még lehetőség.

június 10. szombat: 12.30 érkezés az újlaki templomhoz, 41 fő + gkvez.

Itt a magánháznál megszállókat szállásadók fogadják, a többiek a busszal
a Római fürdői szállodában foglalják el szobáikat. 14.00 ebéd a dunaparti
Rozmaring vendéglőben (a Tímár utcánál). Néhány újlaki már jelezte csat-
lakozását (önköltséges alapon), néhány hely még volna. 15.30 városnéző
séta kisebb csoportokban a budai Várban. Utána a busszal Pesten ke-
resztül vissza Újlakra. A csoportok magyar kalauzai megvannak, kísérőket
még szívesen látunk.

19.00 Újlakon egészen rövid köszöntés, koccintás. (Segítség elkelne a kí-
nálásban.) Utána a kb. 20 újlaki vendéglátó család átveszi vacsoravendé-
geit. 22.00 A vendégek templomunknál gyűlnek össze és buszokkal szál-
lásukra mennek (a 7 magánvendég kivételével).

június 11. vasárnap: 9.00 közös szentmise Újlakon a vendégekkel,

10.00 múzeumlátogatás, magyar kísérők csatlakozhatnak,

12.30 közös ebéd Újlakon. Ennek előkészítése és lebonyolítása a legne-
hezebb feladat, melyet Szokolczai Jutka koordinál. Főzésre és sütésre
már többen vállalkoztak, de egy-két segítő még jól jön. Teríték van, de te-
remberendezésre és terítésre kérünk segítséget. (A két kertet igyekeztünk
karban tartani, de lehetne még szépíteni rajtuk. Ez jó előkészítés a közel-
gő napközire is.) Az ebédnél és ebéd után felmerülő teendőket nem is kell
részletezni. De ugyanilyen fontos a személyes kapcsolat is vendégeinkkel,
amihez a német mellett az angol nyelvtudás is megfelel.

Kivenni részünket a vendéglátásból spontán is lehet, de megköszönjük az
előzetes jelentkezést. Pünkösöd vasárnap a kilences szentmise után meg-
beszélést tartunk a Szent Erzsébet hittanteremben. *Szarzovszky József*

Egyházközségünk rendszeres programjai

Miserend:

hétfő, csütörtök, szombat: 18⁰⁰
kedd, szerda, péntek: 6³⁰
elsöpénteken 18⁰⁰ is
vasárnap: 9⁰⁰, 10³⁰, 18⁰⁰

Gyóntatás: szentmisék előtt vagy után, és minden csütörtökön este 7-1/2 8-ig.

Szentségimádás: minden csütörtökön és minden hónap első szombatján a szentmisék után.

Zsolozsma: péntek 7⁰⁰; vasárnap 17³⁰

Gyermekeinkért ajánljuk fel minden hónap 21-i szentmisét.

Imaest: minden hónap harmadik hétfőjén a szentmise után, kb. 18³⁰-kor.

Iroda (Bécsi út 32. ☎: 335-3573):
hétfőn és pénteken 10⁰⁰ – 12⁰⁰
kedden, szerdán és csütörtökön
16⁰⁰ – 18⁰⁰

Karitás (Bécsi út 18.): hétfő 17⁰⁰ – 19⁰⁰

Könyvtár (bejárat a plébánia udvaráról):
vasárnap 9⁰⁰ – 10³⁰

Teadélelőtt: nyári szünet

Nyugdíjasklub: nyári szünet után szeptemberben folytatódnak a foglalkozások.

Napközis tábor

Kedves gyerekek és fiatalok!

Hívunk benneteket napközis táborunkba az idén is, immár 11. alkalommal, június 19-től július 7-ig Újlakra. Sok izgalmas programot találtunk ki nektek: színjátszást, kézműves foglalkozást, agyagozást, sportversenyeket, akadályversenyt, filmkészítést, éneklést, kirándulást. Hittanóráinkon a magyar szentek életéről beszélgetünk, olvasunk és drámajáték segítségével feldolgozzuk, eljátszuk történetüket. Ha már ovis vagy, jöhetsz bátran, vigyázzunk rád. Ha egészen picike vagy, akkor is gyere, de hozd az anyut is! Ha kinőttél a gyerekkorból, de szeretsz játszani, akkor is itt a helyed! Szeretet, vidámság mindig akad bőven. A türelemre addig tréningezünk, hogy minden napra jusson belőle. Ha bármi érdekel a táborral kapcsolatban, hívj a 243-9193 telefonszámon az esti órákban.

Németh Anikó és Zurbó Péter

Újlaki Hangok

Megjelenik havonta

A szerkesztőbizottság tagjai:

Havasiné Zentai Edit, Koncsosné Jobbágy Éva, Szaszovszky József

Kiadja: Újlaki Sárlos Boldogasszony Plébánia (1023 Budapest, Bécsi út 32.)

Felelős kiadó: Spányi András plébános

Júniusi naptár

4. V. *Pünkösdvasárnap*
5. H. *Pünkösdhétfő*,
„Karizmák ünnepe” Máriaremetén
10.-11. Gráci vendégeink látogatása
13. K. *Páduai Szent Antal*
15. Cs. *Árpád-házi Boldog Jolán*
18. V. *Úrnapija*, Te Deum a 9-es misén,
körmenet a 9-es szentmise után
19. H. Napközis tábor kezdete
21. Sze. *Gonzága Szent Alajos*
23. P. *Jézus Szent Szíve*
24. Szo. *Keresztelő Szent János születése*
27. K. *Szent László király*
28. Sze. *Szent Iréneusz*
29. Cs. *Szent Péter és Pál apostolok*
júl.2.V *Templomunk búcsúnapija*, ünnepi szentmise és bérmálás 1/2 11-kor

Hírek, hirdetések

- Templomunk búcsúnapiján, július 2-án a 1/2 11 órai ünnepi szentmisén Dr. Erdő Péter bíboros, prímás érsek úr szolgáltatja ki a bérmálás szentségét.
- Július 2-án, vasárnap 19.15 órai kezdettel jubileumi koncert lesz templomunkban. Egyházközségünk 300., templomunk 250., kórusunk 30., újlaki fennállásának 10. évfordulóján a Sárlos Boldogasszony kórus a Viadana kamarazenekarral együtt adja elő Mozart Koronázási miséjét. Vezényel Till Ottó és Tóth Miklós Zsolt. Mindenkit szeretettel várunk!
- Május 28-án, Mennybemenetel vasárnapjának esti miséjén templomunk régi kórusa szolgált Pechán Kornél karnagy úr vezényletével. A Bády Ferenc plébános úr idejében alakult kórus most is gyönyörű énekével segítette a hívek lelki elmélyülését. Köszönjük!

A jubliláló Újlak a katolikus rádióban

Július 2-án, a búcsú napján délután fél 5-től fél 7-ig a Magyar Katolikus Rádió *Ajándékkosár* című műsora az Újlaki Sárlos Boldogasszony Plébániáról fog szólni. Mivel ez egyben kívánságműsor is, bárki küldhet verset, zenét ismerőseinek, és mi mindent megteszünk, hogy teljesíteni tudjuk. Kívánni előre is lehet a 06-1-255-33-33-as telefonszámon és az info@katradio.hu e-mail címen.

Gyarmathy Dóra

A budai képviselőtestületi küldöttek

legutóbb találkozásán, április 29-én a Városmajorban ismét a városmisszió volt a téma, melyről ezúttal Udvardy György püspök úr tartott előadást. Hangsúlyozta, hogy minden látszat ellenére „az emberek nincsenek abban a helyzetben, hogy döntsenek saját sorsukról”. Idézte II. János Pált, aki szerint „Európa nem hivatkozhat automatikusan keresztény gyökereire”. Illuztrációul egy friss fejlemény: Spanyolországban ösztől megszűnik az iskolai vallásoktatás, lesznek helyette liberális szellemű 'állampolgári ismeretek'. A városmisszió céljai között első helyen a plébániák életének megújítását jelölte meg az előadó. A következő cél: keresni a kapcsolatot a kívülállókkal és igyekezni az evangéliumot új módon meggyökereztetni a társadalomban. A módszer alapja megint csak: a plébániai közösség élete.

Az előadásban számos információt kaptunk a 2007 őszére tervezett budapesti városmisszió előkészületeiről, terveiről. Az elképzelések sorát a jelenlévők is gyarapították az előadást követő beszélgetés keretében. Különösen fantáziamozgatók voltak Fórián Szabó Péter ötletei, aki stílszerű programokat javasolt a Margitszigetre és az Amfiteátrumra, az Állatkertbe és a 18-as villamosra, az üzletközpontokba és a pesti utcákra.

A városmisszió szervezésére az Emmánuel közösség és személy szerint Marik József kapott megbízást. Működési helyük az OLI a Kórház utcában, ami Újlaktól nem is esik messze. Segítőkre, önkéntes munkatársakra, plébániai összekötőkre szükség van. Biztos, hogy újlakiak bekapcsolódását is szívesen fogadják.

Szaszovszky József